

Arkæologisk Forum

Nr.36
2017

Gæsteskrivent

Helle Schmidt	3
Det er vores historie – det er spændende!	

Historien om Danmark – en kommentar

Andres S. Dobat	5
Vikinger mellem Slægts- og skæbnefællesskab DR's Historien om Danmark og danskernes forhold til vikingetiden	
John H. Lind	11
Populismens triumf – Vikingerne en nationalromantisk fiktion!	
Julie de Vos*	16
Fravær og undertrykkelse Den Spanske Borgerkrigs arkæologi	
Pernille Kruse og Lilian Matthes*	24
Samlende pladser Social organisation og kommunikation i bronzealderen	
Vivi Lena Andersen	32
Forskning til salg? Erfaringer med en erhvervs-ph.d.	
Bo Jensen	38
Skriv bedre om teori, tænk bedre med teori	

*Fagfællebedømt artikel

Vikinger mellem Slægts- og skæbnefællesskab

DR's *Historien om Danmark* og danskernes forhold til vikingetiden

Vikingetiden er Danmarks og danskernes oprindelsesmyte og den dyrkes på linje med en religion, hvor der kun er begrænset plads til multitone narrativer og kritiske refleksioner. Fortiden omtales i "VI" form, og den opleves og erfares emotionelt som et tidløst slægtskabsbånd der sammenknytter fortidige og nulevende generationer. For os fagfolk gælder det om, at acceptere denne særlige, folkelige forbindelse til vikingetiden og bruge den konstruktivt. Vi skal bygge bro mellem den emotionelle og slægtsbaserede relation til fortiden og det arkæologifaglige syn på relationen mellem fortiden og os som et skæbnefællesskab, baseret på nedarvede strukturer og handlinger. Men dette kræver, at vi som fagfolk omstiller os og vores måde at formidle på.

Konger, slag og nationer

Som fagperson er jeg ikke den rette til at anmelder DR's *Historien om Danmark*. Serien er ikke lavet til mig og mine kolleger, men til et bredt publikum og ligesom ved en museumsudstilling er man nødt til at spørge selve målgruppen, for at få et fingerpeg om, hvorvidt producenterne har ramt plet. Her taler de enormt høje seertal deres eget sprog (ifølge Gallups TV-Metermåling under afsnit 1 lå det på 53 %). De arkæologiske fortællinger kan åbenbart konkurrere med *Arvingerne* og *X Factor*, og det kan man som arkæolog ikke andet end at være glad for.

Også TV-anmelderne var begejstrede for afsnittet om vikingetiden i *Historien om Danmark* og dagspressen flød med ros til det flotte TV-arbejde, de fantastiske billeder, en veloplagt vært, næsten overbevisende iscenesættelser og fortællelystne eksperter, hvoraf især Søren Sindbæk fra Aarhus Universitet formåede at løfte det hele over plattudeniveauet. Vikingetiden formidles som en unison fortælling og allerede med seriens titel gør DR det klart for alle: Det er fortællingen om Danmark, og ikke stedet, hvor tvivlen og flertydige tolkningsmuligheder har plads. DR giver os Vikingetiden i kanoniseret format. Det er den klassiske fortælling, hvor alle de velkendte, historiske begivenheder, monumenter og fundpladser er med, og der lægges et klart fokus på vikingetiden som den tid, hvor Danmark fik sit navn, sine første konger og blev et rige. Over mere end 30 minutter formidles vikingetiden som en kommenteret kongerække – hvormed DR reproducerer et noget traditionelt format for historiskrivning. Tiden, hvor historie var historien om konger,

slag og nationer, er de relevante fagdiscipliner selv for længst kommet over, for historikernes vedkommende senest med etablering af *Annales Skolen*, og for arkæologerne med paradigmeskiftet til 'New Archaeology'.

Hvordan kan det være, at DR lod kongerne erobre vikingetiden, til fordel for de mange andre spændende historier, som vikingetiden rummer? Dette er bare ét af de mange spørgsmål, som DR's afsnit om vikingetiden åbner op for, og som kan give anledning til at reflektere over dagens danskeres forhold til vikingerne og vikingetiden. Der har været en del debat i arkæologifaglige kredse om den markante overeksponering, vikingetiden har fået til fordel for jernalderen, der måtte nøjes med et par minutter i forlængelse af bronzealderen, og som blev formidlet som 'tømmermændene' efter bronzens guldalder. Det er også blevet fremført, at DR på intet tidspunkt i afsnittet om vikingetiden udfordrer vores stereotype billede af vikingetiden, eller beskæftiger sig med selve konstruktionen af "vikingetiden" som begreb under nationalromantismens højtid i 1800-tallet.

Hvem ejer Danmarkshistorien?

Men jeg vil gerne begynde et helt tredje sted. Som underviser i arkæologi på Aarhus Universitet introducerer jeg hvert år vores bachelorstuderende til vikingetiden, som en del af uddannelsens kulturhistoriske overblikforløb. Første time er altid reserveret til en kritisk gennemgang af det historiske kildegrundlag til vikingetiden, og brugen af vikinger og vikingetid i politik og kultur – en dekonstruktion af perioden kan man vel godt sige. Et af de diskussions-

Historien om Danmark – en kommentar

emner, som timen slutter med, er, hvorvidt det kan vurderes som god praksis at bruge det lille ord 'VI', når arkæologer taler om fortiden; og her menes ikke 'VI' som i 'dengang i 1950'erne, hvor VI fik C14 dateringsmetoden' men som i 'dengang i vikingetiden, hvor VI erobrede England'.

For de fleste studerende føles det helt normalt at bruge 1. person pluralis formen på denne måde, uanset hvilken historisk periode der måtte være tale om; mange overraskes faktisk af diskussionen. Jeg plejer at spørge de studerende følgende: Udtrykker det lille 'VI' en tilstrækkelig analytisk distance til vores studieobjekt? Hvem bliver inkluderet og hvem bliver ekskluderet i dette 'VI'? Og er f.eks. deres tyske underviser med litauiske, franske og tyske rødder inkluderet i dette 'VI'? Er Danmarkshistorien også relevant for Mohammed og hans søster Sara fra Mjølnerparken, når der tales sådan? Kan man gå ud fra en etnisk homogen sammensætning af vikingetidssamfundet og er der en ubrudt kontinuitet mellem befolkningsgrupperne i Danmarks vikingetid til i dag? Og hvad er det, som sammenknytter det nutidige fællesskab af borgere af en nation med et territorielt eller kulturelt defineret samfund i fortiden – f.eks. vikingetidssamfundene?

Som fagperson og forsker mener jeg selvfølgelig ikke, at brugen af 'VI' om Vikinger skikker sig for nutidige og fremtidige generationer af arkæologer, og undtagelsesvis giver jeg faktisk ikke de studerende noget valg. De må simpelthen ikke sige 'VI'. Punktum. Man kan – og det er der sikkert en del, som gør – spørge, om dette ikke bare er en gang *Political-Correctness-Talk-the-Talk*. Burde jeg ikke hellere bruge den sparsomme undervisningstid på at få introduceret de fremtidige arkæologer til noget old-school fibelkronologi og keramikformer, noget som de rent faktisk skal bruge i deres senere, professionelle liv? Måske. Men som arkæologer skal de studerende også rustes til at kunne reflektere over hvorfor de bedriver arkæologi, og i hvilken politisk og kulturel kontekst, de gør det, både i historisk perspektiv og i nutiden. Arkæologien har fra sin start – verden over – altid været et vigtigt element i den nationale konstruktion. Og dansk arkæologi har altid været, og er stadig, et identitetsskabende projekt. Lige gyldigt, hvor meget vi som fagarkæologer prøver at formidle vores fag og dets resultater som et politisk neutralt studie af fortiden igennem materiel kultur, så vil historien, og

dermed vores fags primære genstand, også i dag altid blive brugt i en nutidig værdipolitisk diskurs.

I Danmark er brugen af 'VI' om bl.a. vikingerne udtryk for en særlig relation til fortiden, som synes at være baseret på tanken om et slægtsfællesskab mellem de fortidige samfund og nutidens danskere. Som det efterhånden er blevet fremhævet ganske ofte, var det bl.a. J.J.A. Worsaae, som i anden halvdel af 1800-tallet skabte vikingetiden som et stort monument over en Dansk guldalder (se bl.a. Dobat 2013). Hos ham var vikingerne "*dådkraftige, godt udstyrede, ja ofte endog prægtige klædte mænd på velrustede, store krigsskibe*", de "*indpoder friske kræfter i de hensygnende folk*" (i Vest- og Østeuropa) hvor de også er ambassadører for den "*livlige og kraftige ånd, som fra Arilds tid har rørt sig i det lille danske folk*" (Worsaae 1873). Fremhævelsen af vikingetiden som national storhedstid var en reaktion på den nationale krise efter tabet af hertugdømmerne. Med sloganet 'Hvad udad tabes, det maa indad vindes' sørgede Worsaae med kanoniseringen af vikingetiden for genrejsning af den danske folkesjæl. 1800-tallet var også tiden, hvor historien, og dermed også vikingetiden, blev folkeeje. Ikke mindst igennem Grundtvigs folkeoplysning voksede en dybtfølt emotionel forståelse af historien som et slægtsbånd. Det var denne historiske bevidsthed og identitet, som udgjorde det ideologiske fundament for dannelsen af den danske nationalstat.

Vikingetid som statens oprindelsesmyte

I 1983 introducerede Benedict Anderson udtrykket 'forestillede fællesskaber' (imagined communities) i sin indflydelsesrige analyse af nationalstaternes historiske oprindelse og udvikling (Anderson 1983). Hans grundlæggende pointe er, at nationer ikke blev formet af etniske, kulturelle, territoriale eller historiske bånd, men kun af en moderne forestilling om samhørighed. Ifølge Anderson blev arkæologi som videnskab til som en tjener af nationalstaten, og fagets fornemste opgave var opdyrkelsen af nationale identiteter – skabelsen af staten som et 'forestillet fællesskab'. Set igennem Andersens briller er vores forestilling om, at Danmark som territorielt og politisk enhed går tilbage til vikingetiden altså en illusion, skabt i nyere tid. Og HVIS(!) vi godtager Andersens tese, er hele DR's serie ikke andet end et stort bluffnummer. Men hvordan kan det være, at flere end 1 million mennesker ikke kan gennemskue bluffet?

Historien om Danmark – en kommentar

Svaret på dette spørgsmål kan søges hos en af sociologiens fædre, Émile Durkheim. Ifølge denne er der et direkte analogisk forhold mellem religion og nationalstatstanken; og det var en af oplysningstidens følgevirkninger, at det sidste kom til at træde i religionens sted. For Durkheim er såvel religion, som nationalfølelse, først og fremmest sociale konstruktioner og en måde at rammesætte de positive følelser, som den enkelte føler indenfor rammen af et større socialt fællesskab. Både religion og nationalstatstanken er båret af symboler, ritualer og institutioner, og begge er baseret på en mytologisk fortælling. Det er her, vikingetiden kommer ind i billedet. Set igennem Durkheims briller er den nemlig en mytologi – statens oprindelsesmyte. Og det er måske i den klassiske sociologs sammenligning med religionen, at vi kan søge årsagen til, at fortiden indtager så central en plads i mange menneskers selvforståelse og identitet. DR's *Historien om Danmark* er produceret i public service domænet, og den er derfor resultatet af en politisk beslutningsproces og udtryk for et politisk ønske om, at give den nationale historie – statens oprindelsesmyte – en prominent placering i danskernes bevidsthed.

Durkheims analogi giver en forståelse for *Historien om Danmark's* unisone fortælling og manglende kritiske refleksionsniveau. Enhver mytologi er kun sand, så længe den ikke efterlader spørgsmål og tvivl hos modtageren. Det er umuligt, at være kritisk overfor sin egen religion, og derfor er det også vanskeligt, at være kritisk overfor sin egen fortid og dermed se folkekære sandheder blive udfordret. Sammenligningen med religion forklarer også overeksponeringen af vikingetiden i *Historien om Danmark* i forhold til andre perioder. Vikingetiden er en myte i sig selv, med sin iboende narrative struktur, løsrevet fra danmarkshistoriens kronologiske orden. Og selvom vi fagfolk selvfølgelig ved, i hvor høj grad vikingetiden er betinget af de store samfundsmæssige, politiske og teknologiske udviklinger i jernalderen, så overskygger vikingerne og vikingetiden som oprindelsesmyte alle andre perioder. Derfor var Jernalderen simpelthen uinteressant for DR's *Historien om Danmark*.

Vikingetid som 'hyperperiode'

I den senere tid er dekonstruktionen af vikingerne og vikingetiden nærmest blevet mainstream, i hvert fald hos fagfolk og i "Weekendavisen-segmentet". Og det er

de samme argumenter, som går igen hos 'vikingetidsfor-nægterne': at vikingetiden er en analytisk konstruktion skabt i 1800-tallet, at vikingetiden er håbløst overeksponeret i mediedækningen og historieformidlingen, at vikingetiden ikke er andet end en nationalromantisk drømmefanger, at vikingetiden får mange flere forskningsmidler end alle andre perioder tilsammen, m.m. Alle disse argumenter er rigtige, men de er simpelthen ikke længere overraskende. Vikingerne er alle vegne og derfor er det heller ikke så overraskende, at de fik lov til at fylde så uforholdsvist meget i DR's version af Danmarkshistorien.

Også David Lowenthal trækker i sin klassiker 'The Past is a Foreign Country' på religion som analogi og sammenligninger vores nutidige dyrkelse af fortiden med en form for religion (Lowenthal 1985). Ifølge ham bruges fortiden primært som et tilflugtssted, når der er behov for det, og billedet af fortiden er til enhver tid afhængigt af de briller, det ses igennem – vores nutidige idealer, politiske agendaer og 'Zeitgeist'. Dette var tilfældet i anden halvdel af 1800-tallet, og dette er tilfældet i dag – der er en direkte linje mellem brugen af vikingerne i Worsaaes og Grundtvigs tid til i dag. Men der er blevet føjet flere lag til vikingedyrkelsen siden 1800-tallet. Alle må i dag bruge vikingerne og vikingetiden som tilflugtssted, efter behov, og på godt og på ondt: nyreligiøse asatroende på jagt efter spiritualitet; amatørarkæologer på jagt efter vikingeguld; kokke i deres søgen efter den nordiske smag; krigsveteraner som kæmper med indre dæmoner i en af de mange vikingekampgrupper; teaterregissører på jagt efter et fantastisk eventyr-univers; festivalarrangører på jagt efter nordiske toner; højrenationalister på jagt efter legitimation for deres fremmedfjendtlige holdninger. Den moderne vikingemani, som vi oplever i dag, kan ikke længere alene forklares som nationalromantisk drømmefangeri. Den handler om meget mere end det nationale og det nordiske. Vikingetiden er blevet en 'hyperperiode', en tid som er hævet over alle andre historiske tidsperioder og som for længst har vristet sig fri af arkæologens eller historikerens objektivistiske historiesyn for at blive et slags idealbillede af fortiden. Den er blevet det historiske 'Sehnsuchtsort' par excellence, et længslens sted, hvortil vi i fællesskab, eller hver for sig, kan flygte med vores drømme om oprindelighed, ægthed, eventyret, mod, styrke, modstand, tolerance, stolthed, etc. Vikingetiden er altid leveringsdygtig, når det gælder om at finde et ståsted.

Vikingetiden er blevet en 'hypperperiode' som ikke længere bare formidles, men som *performes* i mange forskellige sammenhænge – her indenfor rammen af Det Kongelige Teaters fortolkning af klassikeren 'Røde Orm' i 2016 på Moesgård Museum (med tilladelse fra Det Kongelige Teater, Copyright: David Bering & Morten Fauerby // Montgomery.dk)

Fra slægts- til skæbnefællesskab

Men er det hele bare én stor illusion og er vikingetiden som oprindelsesmyte virkelig kun en myte? Benedict Andersons tese om det 'forestillede fællesskab' leverer i sig selv ikke nogen tilstrækkelig forklaring for Danmarks opståen som nation. For vikingetiden er også den meget reelle historiske baggrund for en lang række af de organisationsformer og infrastruktur-elementer, som vi anser for karakteristiske for vores nutidige samfund, f.eks. byerne. I de tidlige byers rum formedes nye, sociale grupper og relationer; med markedsøkonomiske principper og monetær økonomi vandt nye måder at handle på indpas; og med den retslige og mentale opdeling af landskabet i by og land formes en adskillelse og organisatorisk centralisering, som i høj grad er rammesættende for vores nutidige samfund. Når vi i dag går i byens gader i Aarhus eller Ribe, så går vi over de samme gader og runder de samme hjørner, som strukturerede de første byboeres færden og handlinger for over 1000 år siden. Og når vi med store som små handlinger følger i de for længst

udtrådte spor af de første byboere i vikingetiden – som når man besøger universitetet eller køber et par sko – så skriver vi os ind i disse steders over 1000 år lange historie og reproducerer dermed byen som et i høj grad strukturerende samfundselement.

Denne form for forbindelse til fortiden er ikke en *slægtsbaseret* relation men et *skæbnefællesskab*. Det er denne type forbindelse mellem fortid og nutid, som vi fagarkæologer kan udtale os om på kvalificeret måde. Det er ikke 'OS' og 'VI', som har grundlagt byerne Ribe og Aarhus, men det er det nutidige samfund i staten Danmark, der har overtaget dem som en del af vor fælles kulturarv, og det er os, der fortsat vil forme og præge disse byer i fremtiden.

Forskellen mellem *slægtsfællesskab* og *skæbnefællesskab* ligger ikke bare i ordene. Der er også en afgørende forskel mellem de to historiesyn, fordi de afspejler forskellige opfattelser af, hvem der ejer historien. Historien som et skæbnefællesskab er i

Historien om Danmark – en kommentar

hvert fald langt mere rummelig og inkluderende end de tænkte slægtsbånd, som implicit ligger i brugen af VI om vikingerne. ALLE(!) er med til at skrive sig ind i Danmarkshistorien og forvalte vikingetidens kulturarv, uanset om man bor i byen eller blot er på besøg, og uanset om man hedder Mette og nedstammer fra en 'sand viking', eller man hedder Mohammed og først fornyeligt er flygtet fra Aleppo.

At vikingetiden er opstået som nationalromantisk drømmefanger, og at der er en direkte linje fra Worsaaes brug af vikingerne som nationalt symbol til i dag, er efterhånden 'old news'. Men med til historien hører også, at vikingetiden som fællesskabsdefinerende oprindelsesmyte ikke alene har været grundlaget for den danske nationalidentitet. Ideen om det historiske slægtsfællesskab har også været en af byggestenene til nogle af det danske samfunds mest centrale kerneværdier, bl.a. den demokratiske styreform og velfærdsstatsmodellen. På samme måde er dette forestillede slægtsbånd til fortiden en forudsætning for den lange tradition for kulturarvsbeskyttelse og den store folkelige opbakning for kulturarvsforvaltning i Danmark. De i international sammenligning unikke regler og praksis for f.eks. metaldetektorarkæologi i Danmark ville være utænkelige, hvis ikke der var en grundlæggende konsensus om, at fortidsfund selvfølgelig tilhører 'os' alle sammen – dvs. alle medlemmer af slægtsfællesskabet.

I *Historien om Danmark* bruges det lille 'VI' om vikingerne i flæng af fortælleren Lars Mikkelsen. For seriens skabere er det et opportunt middel til at skabe samhørighed hos tilskueren. Og for tilskueren (i hvert fald alle de, som føler sig som en del af dette fællesskab) bekræfter det en emotionel relation til fortiden, som et slægtsbånd. Vi kan ikke andet end at acceptere, at det udbredte 'VI' syn på fortiden er et dybfølt, emotionelt behov for mange danskere. Det ville være et sisyfosarbejde, hvis akademikere og andre fagfolk prøvede at argumentere og kæmpe imod de tænkte slægtsbånd mellem det nulevende og de fortidige samfund – en kamp som ingen ville vinde noget på. For os fagfolk gælder det om at bruge og udvikle det enorme potentiale, som ligger i danskernes særlige forhold til fortiden. Dette gør vi ikke ved at fyre op under bålet af den nationale identitetsskabelse, men ved at bygge bro mellem de to syn på fortiden: på

denne ene side det dybfølte, forestillede slægtsfællesskab med fortidens mennesker, og på den anden side skæbnefællesskabet af nedarvede strukturer og handlinger.

Men det kræver, at vi fagfolk gentænker den måde, hvorpå vi formidler vores fag. Som arkæologer har vi en tendens til, at præsentere offentligheden med unisone fortællinger (ligesom i *Historien om Danmark*) og vi er også tilbøjelige til at springe over, hvor gærdet er lavest og ride med på bølgens af forhistorien som oprindelsesmyte. På en måde har vi bundet os selv, ved hele tiden at relatere alt det, vi finder og forsker i, til den store historie om Danmarks tilblivelse. Er det ikke på tide, at vi giver de mange små og lokale historier mulighed for at udfolde sig selv? Måske skulle vi turde træde ud af ekspertrollen og 'reducere' os selv til facilitatorer for offentlighedens direkte engagement i historien. Arkæologien byder på uendelige muligheder for inddragelse af ikke-fagfolk i udgravninger, formidling eller fortidsmindepleje, som for tiden ikke udnyttes til fulde. Der ville være meget at vinde for alle involverede, hvis vi for alvor begyndte at give den brede befolkning mulighed for at tage del i den arkæologiske proces og agere direkte med de små og lokale fortællinger; de fortællinger som enhver arkæologisk udgravning i bund og grund går ud på at afdække. Jeg vil påstå, at dette er en mere bæredygtig rolle for dansk arkæologi i det 21. Århundrede, end at bekræfte 'Vi-følelsen'.

De forhistoriske perioder og vikingetiden er et godt sted at begynde med at uddele ejerskab over historien til andre end de danskere, som traditionelt føler sig indbefattet i 'VI'-fortællingen. Men vigtigheden af dette paradigmeskifte bliver særlig tydelig i det øjeblik, man krydser historiske landvindinger og værdier som demokrati, religionsfrihed, ytringsfrihed eller kvindefrigørelse. Når det gælder disse emner, er det decideret farligt at tale om historien i 'VI' form og dermed ekskludere visse befolkningsgrupper. Det er afgørende for den videre udvikling af det danske samfund, at alle(!) får chancen for at udvikle ejerskab over denne del af historien. Jeg vil påstå, at det er en forudsætning for bevaring af de danske kerneværdier, at vi alle sammen får mulighed for at skrive os ind i disse værdiers historie.

Historien om Danmark – en kommentar

Litteratur

Anderson, B. 1983

Imagined communities: reflections on the origin and spread of nationalism

London: Verso.

Dobat, A. S. 2013

Var der nogensinde en 'vikingetid'?

I: H. Lyngstrøm & L.G. Thomsen (red.: *Vikingetid i Danmark*, s. 25-28.

København: Københavns Universitet.

Durkheim, E. 2001 (1912)

The Elementary Forms of Religious Life (Translated by Carol Cosman).

Social Forces 82/1.

Oxford: Oxford University Press

Lowenthal, D. 1985

The past is a foreign country

Cambridge: Cambridge University Press.

Worsaae, J.J.A. 1873

De Danskes Kultur i vikingetiden

Fra Videnskabens Verden 1. København

Arkæologisk Forum er et fagligt tidsskrift der søger at sætte det arkæologiske fag ind i en større sammenhæng – både videnskabeligt og samfundsmæssigt. Her kan både arkæologisk faglige og fagpolitiske emner behandles og debatteres.

Skriv til Arkæologisk Forum:

Arkæologisk Forum modtager gerne bidrag. Kontakt redaktionen, og få råd og vink om indhold, læsere, formaliteter, deadlines m.v.

Fagfællebedømmelse:

Generelt bliver tekster i Arkæologisk Forum fagfællebedømt. Fagfællebedømte artikler er markeret med en stjerne (*) ved forfatternavnet.

Kontakt:

redaktion@archaeology.dk
www.archaeology.dk

© Forfatterne og Arkæologisk Forum.

Artikler, indlæg og billeder må ikke mangfoldiggøres i nogen form uden skriftlig tilladelse fra redaktionen.

Redaktion:

Mette Palm (ansv. redaktør)
Jette Rostock
Bo Jensen
Anna Beck
Ole Thirup Kastholm
Signe Lützu Pedersen
Susanne Klausholm Dolleris
Marie Lenander

Udgiver:

Foreningen af Fagarkæologer – FaF

Forsidebillede:

Pressefoto fra Historien om Danmark - Vikingetiden.

Foto: Thomas Roger Heinrichsen©

Tryk og oplag:

Museum Vestsjælland trykker 250 stk.

Arkæologisk Forum udkommer:

maj og november

Abonnement og løssalg private:

175,- kr. årligt (2 numre)

87,50 kr. pr. nummer

ISSN 1399-5545

Foreningen af
Fagarkæologer
faf@archaeology.dk
www.archaeology.dk

Nr. 36
2016

Arkæologisk Forum